

E. SHARPSTON

F?TANÁCSNOK INDÍTVÁNYA

Az ismertetés napja: 2007. július 18.1(1)

C?451/06. sz. ügy

Gabriele Walderdorff

kontra

Finanzamt Waldviertel

„HÉA – Ingatlanok haszonbérbe adása és bérbeadása – Meghatározott vízterületre vonatkozó halászati jog átengedése”

1. Ebben az el?zetes döntéshozatali kérelemben az Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Wien (Ausztria) azt kérdezi, hogy az „ingatlanok haszonbérbe adás[ának] és bérbeadás[ának]” fogalma a közösségi HÉA?jogban magában foglalja?e egy meghatározott vízterületre vonatkozó halászati jog tíz évre szóló haszonbérleti szerz?dés formájában való átengedését azon ingatlan tulajdonosa által, amelyen a jogosultsággal érintett vízterület található, vagy a köztulajdonban álló vízterületre vonatkozó halászati jog jogosultja által.

A közösségi szabályozás

2. A jelen eljárás szempontjából irányadó id?pontban a HÉA?t a hatodik irányelv(2) hangolta össze, amelynek 13. cikke B. része többek között úgy rendelkezett, hogy:

„Az egyéb közösségi rendelkezések sérelme nélkül, az általuk meghatározott feltételek mellett a tagállamok mentesítik az adó alól a következ?ket, annak érdekében, hogy biztosítsák az ilyen mentességek megfelel? és egyértelm? alkalmazását, valamint, hogy megakadályozzák az adókijátszásokat, az adókikerüléseket és az esetleges visszaéléseket:

[...]

(b) az ingatlanok lízingje [helyesen: haszonbérbe adása] és bérbeadása, kivéve a következ?ket:

1. a tagállamok törvényi fogalom?meghatározásainak megfelel? szálláshelyadási szolgáltatás a szállodaiparban vagy a hasonló kereskedelmi ágazatokban, beleértve a nyári táborhelyeket vagy a kempingeket;
2. járm?vek parkolására szolgáló helyek bérbeadása;
3. tartósan beépített berendezések és gépek bérlete;

4. széfügyletek.

A tagállamok e mentesség alkalmazásának körét illetően további kivételeket írhatnak elő?

[...]"(3)

3. A 13. cikk C. részének a) pontja felhatalmazta a tagállamokat, hogy engedélyezzék adózóiknak – az állam által meghatározott korlátozásokkal és részletes szabályok alapján – az adózás lehetőségének választását az ingatlanok haszonbérbe adására és bérbeadására vonatkozó ügyletek esetében.(4)

Az osztrák jog

4. Az 1994. évi Umsatzsteuergesetz (a forgalmi adóról szóló 1994. évi törvény, a továbbiakban: UStG) 6. §-a (1) bekezdésének 16. pontja mentesíti a forgalmi adó alól az ingatlanok haszonbérbe és bérbeadását, ideértve „a polgári jog ingatlanra vonatkozó szabályai alá tartozó vagyoni jogok[at], valamint a földterület használatára vonatkozó állami felségjogok[at]” is, ugyanazokkal a kivételekkel, mint amelyeket a hatodik irányelv 13. cikke B. részének b) pontja tartalmaz.

5. A kérdést előterjesztő bíróság kifejti, hogy az UStG 6. §-a (1) bekezdése 16. pontjának értelmében vett ingatlan fogalma megegyezik az ingatlan polgári jogban használt fogalmával. Az osztrák Allgemeines Bürgerliches Gesetzbuch (általános polgári törvénykönyv, ABGB) a jogokat ingóknak minősíti, kivéve, ha ingatlan tulajdonjogával függnek össze, vagyis a tulajdonost e tulajdonjog alapján illetik meg, mint például a telki szolgáltatások esetében. A telki szolgáltatás dologi jog, amelyet általában a bejegyzés hoz létre.(5) A magánvízterületekre vonatkozó halászati jog főszabály szerint a vizek tulajdonjogának folyományát jelenti. Ha ezeket más ingatlanon fennálló tulajdonjog alapján gyakorolják, akkor telki szolgáltatásról van szó. Egyebekben halászati jog biztosítható rendhagyó személyes szolgáltatásként vagy önálló dologi jogként, amely adásvétel és öröklés útján szabadon átruházható (vadászati jog azonban már nem létesíthető önálló dologi jogként, hanem mindig az ingatlan tulajdonjogát követi). A vadállatok és vadon élő halak(6) uratlanok és nem képezik a földterület részét vagy tartozékát. Az ABGB ezeket elfogásukig vagy elejtésükig az ingatlan részének minősíti, így egyértelművé téve, hogy az elfogásukhoz való jog a földterület tulajdonjogából ered, és nem az állatokon mint önálló ingó dolgokon korábban már fennálló jogból. Nem az állat, hanem a vadászati vagy halászati jog képezi a földterület tulajdonjogának részét.

6. A 2001. évi niederösterreichisches Fischereigesetz (a halászátról szóló 2001. évi alsó-ausztriai törvény) 4. §-a úgy határozza meg a halászati jogot, mint a vízi állatok körülkerítésére, kifogására, megszerzésére és elpusztítására, valamint a mások általi kifogásának és/vagy megszerzésének átengedésére való jogosultságot, amely elválaszthatatlanul összefügg a halászati vízterületekkel való megfelelő és fenntartható gazdálkodás kötelezettségével, továbbá önálló, a földterülethez nem kapcsolódó jog, amely a magánjogi jogokra vonatkozó általános szabályokkal összhangban szerezhető meg és birtokolható, és az ezzel összefüggő jogviták eldöntése rendes bíróságok hatáskörébe tartozik.

Tényállás és eljárás

7. Gabriele Walderdorff a tulajdonában álló mezőgazdasági és erdészeti üzemet működtet Zwettlben, Alsó-Ausztriában, amely után az általános HÉA-kulcs alapján adózik. Az üzem vagyonába tartozik egy, bizonyos köztulajdonban álló vízterületeken fennálló, bejegyzett halászati jog. Ezen kívül G. Walderdorffot az üzem területén található egyes tavakon a földterület

tulajdonosaként illeti meg a halászati jog.

8. G. Walderdorff a megjelölt két halászati jogot 1996. január 1-jétől tíz évre haszonbérbe adta egy helyi horgászegyesületnek. A szerződés alapján az éves haszonbérleti díj 60 000 ATS-t tett ki. Ha G. Walderdorff a HÉA alapján történő adózást választotta volna, úgy ezt nettó 50 000 ATS plusz 20% HÉA-ra kellett volna felosztani. G. Walderdorff azonban nem választotta az adózást, ezért nem tüntette fel a HÉA-t az egyesületnek kiállított számlán.

9. Egy ellenőrzést követően a Finanzamt megállapította, hogy a haszonbérleti díj általános adókulcs szerint HÉA-köteles, mivel nem az ingatlannal azonosan minősül jognak az UStG alapján történő adómentes haszonbérbe adásával függ össze. Ezért a Finanzamt 20%-os mértékű HÉA-t megállapító határozatokat hozott.

10. G. Walderdorff panaszt nyújtott be ezen adómegállapítások ellen, amelyben az UStG 6. §a (1) bekezdésének 16. pontja alapján HÉA-mentességet kért. A jogorvoslati eljárás jelenleg a kérdést elterjesztő bíróság előtt van folyamatban.

11. A Finanzamt a Bundesministerium für Finanzen (szövetségi pénzügyminisztérium) álláspontjára hivatkozik, amely szerint a halászati jog a földterülettel független, és nem lehet a földterület használatára vonatkozó joggal azonos módon kezelni. Adóalany általi haszonbérbeadásuk ezért nem adómentes az UStG 6. §a (1) bekezdésének 16. pontja alapján, hanem általános adókulcs alá tartozik.

12. G. Walderdorff eladja, hogy az UStG 6. §a (1) bekezdésének 16. pontja olyan jogokra vonatkozik, amelyek nem alkotórészei ugyan az ingatlannak, de önmagukban haszonbérlet tárgyát képezhetik. A vadászati jog nem tartozik e meghatározás alá, mivel azt már nem lehet önálló, önmagában bejegyezhető dologi jogként létesíteni. A halászati jog azonban a föld tulajdonosától eltérő személyt is megillette, és ebben az esetben szolgalmnak minősül, amely az ingatlannyilvántartásba bejegyezhető. Ezért az UStG 6. §a (1) bekezdésének 16. pontjának értelmében vett, ingatlannal azonosan minősül jognak tekintendő.

13. Mivel az Unabhängiger Finanzsenat véleménye szerint a közösségi jogi helyzet tisztázásra szorul, elzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjesztette a Bíróság elé:

„Úgy kell-e értelmezni a [...] hatodik irányelv 13. cikke B. részének b) pontját, hogy a halászati jog tíz évre szóló haszonbérleti szerződés formájában, ellenérték fejében való átengedése:

(1) azon ingatlan tulajdonosa által, amelyen a jogosultsággal érintett vízterület található,

(2) a köztulajdonban álló vízterületre vonatkozó halászati jog jogosultja által

»ingatlanok lízingjének [helyesen: haszonbérbeadásának] és bérbeadásának« minősül?”

14. Csak a Bizottság terjesztett elő észrevételeket, tárgyalás tartását a felek nem kérték, és erre nem is került sor.

Értékelés

15. Az elzetes döntéshozatalra utaló határozat részletes információkkal szolgál az osztrák jogban az ingatlanokkal összefüggő jogok jellegére és minősítésére, különösen a halászati és a vadászati jogra vonatkozóan. Úgy tűnik, a kérdést elterjesztő bíróság előtt előadott érvelés is messzemenően ezen a minősítésen alapul.

16. Az elzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés azonban a hatodik irányelv 13. cikke B.

része b) pontjában szereplő „ingatlanok lízingje [helyesen: haszonbérbe adása] és bérbeadása” értelmezésére vonatkozik, és a Bíróság ítélezési gyakorlatában következetesen megállapította, hogy a hatodik irányelv 13. cikkében foglalt adómentességek a közösségi jog autonóm fogalmai, és céljuk a HÉA-rendszer egyes tagállamokban történő eltérő alkalmazásának elkerülése.(7)

17. Következésképpen a halászati jogok minősítése – vagy a vadászati jogoktól való megkülönböztetése – az osztrák jogban nem lesz döntő annak meghatározása során, hogy e jog átengedése a 13. cikk B. részének b) pontjában foglalt kivétel alkalmazása szempontjából „ingatlanok lízingjének” [helyesen: haszonbérbe adásának] és bérbeadás[ának]” minősül-e. Így az sem döntő, hogy a szóban forgó szerződés az osztrák jogban haszonbérletnek (*Pachtvertrag*) minősül.

18. Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatban azonban benne rejtőzhet az a kérdés, hogy a halászati jog önmagában a 13. cikk B. részének b) pontja értelmében haszonbérbe vagy bérbe adható ingatlannak tekinthető-e, ha az osztrák jogban – és esetleg más jogrendszerekben is – ingatlanon fennálló jognak minősíthető.

19. Véleményem szerint a jelen összefüggésben mesterséges lenne az ingatlan közösségi jogi fogalmának ilyen értelmezése. Az ingatlan haszonbérbe adásának vagy bérbe adásának fogalma csak tényleges anyagi javak esetében megfelelő, nem anyagi jellegű jogok esetében – bármire vonatkozzanak is – nem az. A Bíróság megállapította, hogy az ingatlan fogalmát olyan dolgokra kell korlátozni, amelyek nem hordozhatók, és nem is könnyen mozgathatók.(8) Ez a korlátozás *a fortiori* kizárja a nem anyagi jellegű javakat. Úgy tűnik, ezt a felfogást erősíti meg a Bíróság azon megállapítása, amely szerint az ingatlan lényegi jellemzője, hogy az a föld felszínének egy meghatározott részéhez kapcsolódik.(9)

20. E tekintetben nem ingat meg a kérdést előterjesztő bíróság hivatkozása a Tanács hatodik irányelvet elfogadó ülésének jegyzőkönyvében található nyilatkozatra, amely szerint a 13. cikk B. része b) pontjában foglalt mentesség alkalmazási körének korlátozására vonatkozó lehetőséget különösen azért iktatták be, hogy a tagállamok számára biztosítsák a lehetőséget többek között a vadászati és halászati jogok HÉA-kötelessé tételére, azzal a lehetséges következménnyel – a kérdést előterjesztő bíróság véleménye szerint –, hogy a vadászati és a halászati jogot általában ebben az összefüggésben ingatlannak kellene tekinteni. E következménytől függetlenül azonban az állandó ítélezési gyakorlat szerint, amikor az ilyen nyilatkozatok tartalma nem kerül kifejezésre a kérdéses rendelkezés szövegében, azok nem bírnak jogi relevanciával, és nem használhatók fel valamely irányelv értelmezése során.(10)

21. A Bíróság akként határozta meg az ingatlanok bérbeadásának a hatodik irányelv 13. cikke B. részének b) pontjában foglalt fogalmát, mint olyan megállapodást, amellyel valamely ingatlan tulajdonosa a bérlőnek díjazás ellenében és meghatározott időre jogot ad arra, hogy használja ezt az ingatlant, és kizárjon másokat e jog gyakorlásából.(11) A Bíróság megállapította továbbá, hogy az egészben vagy részben víz alatt lévő terület is minősülhet haszonbérbe és bérbe adható ingatlannak.(12)

22. A vízterület tehát a hatodik irányelv 13. cikke B. része b) pontjának értelmében haszonbérbe vagy bérbe adható, és a jelen ügyben megállapítást nyert, hogy a szóban forgó szerződéssel bizonyos meghatározott vízterületekre vonatkozó jogokat engednek át a megállapodott időszakra, éves haszonbér ellenében. E vonatkozások összhangban vannak a Bíróság ítélezési gyakorlatában rögzített feltételekkel. Megállapítható továbbá, hogy a halak kifogásának joga és e vizekkel való megfelelő és fenntartható gazdálkodás kötelezettsége tipikusnak tűnik a haszonbérlet azon fajtájára, amelyet a hatodik irányelv 13. cikke B. része b) pontjának német változata „*Verpachtung*”-ként jelöl meg.(13)

23. Nem elegendő azonban, hogy valamely szerződés egyes, az ingatlanok használatára és bérbeadására jellemző elemeket tartalmaz, ha nem felel meg az ingatlanok használatára és bérbeadása közösségi jogi fogalmában szereplő valamennyi lényegi feltételnek. Az egyik ilyen feltétel a szerződésben átengedett azon jog terjedelme, hogy a bérlő használja az ingatlant, és kizárjon másokat e jog gyakorlásából.

24. Az első kérdés, hogy egy tényleges ingatlanhoz való hozzáférést és annak használatát pusztán halászat céljából átengedett szerződés használatának vagy bérbeadásnak tekinthető-e.

25. Természetesen nem szokatlan, hogy egy használati szerződésben meghatározzák, hogy a szóban forgó ingatlant egy vagy több meghatározott célra kell használni vagy e célra vagy célokra nem lehet használni. Nem úgy történik továbbá, hogy a halászat mint tevékenység olyan jellegű lenne, hogy kizárja az ilyen használatra hozzáférést és használatot átengedett szerződés használatának való minősítését.

26. Minden szerződést meg kell azonban vizsgálni annak megállapítása érdekében, hogy átengedhető-e az ingatlan használatához való jogot, valamint másoknak e jog gyakorlásából való kizárásához való jogot.

27. A jelen ügyben a szerződés – amelynek másolata szerepel a kérdést előterjesztő bíróság által a Bíróságnak megküldött iratok között – a halászaton kívül nem tesz említést más célról, amelynek érdekében a horgászegyesület hozzáférhet a területhez vagy a vizekhez. Semmi olyat nem tartalmaz, ami arra utalna, hogy G. Walderdorff maga nem használhatja a tavakat, vagy nem jogosíthat fel másokat használatukra a halászatotól eltérő célra (a szerződésből azonban következhet, hogy az ilyen használat nem zavarhatja a halászati jog gyakorlását). Hasonlóképpen (és ugyanazzal a fenntartással), semmi nem utal arra, hogy a köztulajdonban álló vízterületen fennálló halászati joga, amelyet a szerződés tartamára átengedett a horgászegyesületnek, feljogosítja G. Walderdorffot vagy az egyesületet annak megakadályozására, hogy mások e vizekben egyéb tevékenységeket folytassanak.

28. Ezért véleményem szerint a leírt helyzetet nehéz összeegyeztetni a használati vagy bérbeadás Bíróság által következetesen alkalmazott meghatározásával, amely szerint ez az ingatlan használatához és másoknak e jog gyakorlásából való kizárásához való jog átengedésével jár.

29. Ezenkívül különbséget lehet tenni a meghatározott vízterületen a halászatához való kizárólagos jog átengedése, amellyel együtt jár a jog, hogy meggátoljunk másokat az e területen való halászatban, illetve halászati engedélyek kiadása között, amelyek egyéneket jogosítanak fel arra, hogy engedéllyel rendelkező más személyek társaságában halásszanak. Az ilyen engedélyek, annak ellenére, hogy a szóban forgó ingatlan használatára vonatkozó tényleges jogot biztosítanak, (14) általában nem teszik lehetővé az engedélyes számára, hogy másokat kizárjon, ezért véleményem szerint nem felelnek meg a Bíróság használati és bérbeadásra vonatkozó meghatározásában szereplő feltételnek. (15)

30. A jelen ügyben a szerződés nem tartalmaz arra való utalást, hogy az átengedett jogok kizárólagos jogok lennének abban az értelemben, hogy a horgászegyesület eldöntheti, ki halászhat az érintett vizekben és ki nem. A szerződés rögzíti azonban, hogy G. Walderdorff e vízterületeken halászati jogot tartott fenn magának, illetve azt a jogot, hogy naponta egy vendéget meghívjon ide halászni. Kimondja továbbá, hogy G. Walderdorff a szerződés tartamára jogosult az egyesület ingyenes tagságára, és úgy rendelkezik, hogy a szerződés megszűnése esetére G. Walderdorff elsőbbségi jogot biztosít az egyesület 12 tagja számára, hogy új egyéni szerződések kössenek vele ugyanerre a célra.

31. A korlátlan hozzáféréshez való jog, mint amelyet a jelen ügyben átengednek, valóban tipikus és talán lényegi eleme a bérletnek vagy haszonbérletnek. Itt azonban az e jogot átengedő személy nem csupán kifejezetten saját hozzáférési jogát tartja fenn a vizek ugyanazon célból való használatára, mint amely célra az egyesületnek hozzáférést enged – ellentétben a használattól vagy hasznosítástól eltérő céllal, mint például a fenntartás, amelyért a földterület tulajdonosa marad felelős(16) – de fenntartja azt a jogot is, hogy harmadik feleknek is ugyanilyen hozzáférést engedjen.

32. Ezenkívül, ha az egyesület megszűnne, és valamennyi volt tagjával egyedi szerződések kötnének, úgy tőnik, e szerződések (bár ezeket továbbra is *Pachtverträge*-ként jelölnék meg) alig jelentenének többet hosszú távra szóló egyéni halászati engedélyeknél – és nincs arra utaló jel, hogy ebben az esetben G. Walderdorff ne köthetne további ugyanilyen jellegű szerződések.

33. Ezekről a kérdésekről természetesen a kérdést előterjesztő bíróságnak kell döntenie, azonban véleményem szerint az ingatlan haszonbérbe adásának vagy bérbeadásának a Bíróság hatodik irányelv 13. cikke B. részének b) pontjára vonatkozó ítélkezési gyakorlatában meghatározott fogalmát az olyan szerződésekre kell korlátozni, amelyek alapján az ilyen ingatlanokhoz való hozzáféréshez, ezek hasznosításához és használatához való jog kizárólagos abban az értelemben, hogy a bérlet nem köteles lenni a bérbeadó és/vagy a bérbeadó által felhatalmazott személyek általi ugyanilyen hozzáférést, hasznosítást és használatot.

34. A fenti megfontolások olyan eredményhez – a mentesség kizárásához – vezetnek, amely összhangban áll a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatával, amely szerint az adómentességek leírására használt kifejezéseket szigorúan kell értelmezni, mivel ezek kivételt jelentenek a fenti szabályhoz képest, miszerint az adóalany által ellenszolgáltatás fejében teljesített minden szolgáltatásnyújtás után HÉA-t kell fizetni.(17)

35. Végül, miután arra a következtetésre jutottam, hogy a halászati jog leírt formában történő átengedése nem tartozik a hatodik irányelv 13. cikke B. része b) pontjában foglalt, ingatlanok haszonbérbe adása és bérbeadása fogalma alá, véleményem szerint semmilyen előny nem származna abból, ha megpróbálnánk pontosabban minősíteni. Egyértelműen adóalany által gazdasági tevékenység keretében, ellenszolgáltatás fejében teljesített termékértékesítésről vagy szolgáltatásnyújtásról van szó.(18) Az ilyen ügyletek a HÉA általános adókulcsa alá tartoznak, kivéve, ha valamely mentesség, kedvezményes adómérték vagy különös szabályozás vonatkozik rá. A jelen ügyben nem hivatkoztak kedvezményes adómértékre, különös szabályozásra és a 13. cikk B. rész b) pontján kívül más mentességre, és ilyen nem is tőnik alkalmazandónak.

Véggkövetkeztetések

36. Következésképpen azt javaslom, hogy a Bíróság az előterjesztett kérdésre az alábbi választ adja:

Az ingatlanok haszonbérbe adásának és bérbeadásának a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó

jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadórendszer: egységes adóalapmegállapításról szóló 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 13. cikke B. részének b) pontjában szereplő fogalma magában foglalja az ingatlan használatához való jog és másoknak e jog gyakorlásából való kizárásához való jog átengedését. Nem terjed ki az olyan helyzetre, amikor az ingatlan tulajdonosa meghatározott célra engedi át a használatához való jogot, azonban fenntartja a jogot, hogy ugyanerre a célra vagy más célra maga is használja az ingatlant, vagy másokat felhatalmazzon a használatára.

1 – Eredeti nyelv: angol.

2 – A tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadórendszer: egységes adóalapmegállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv (HL 1977., L 145., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 23. o., számos alkalommal módosították, azonban a módosítások nem érintették a jelen ügyben releváns rendelkezéseket). 2007. január 1-jén a hatodik irányelvet hatályon kívül helyezték, és a helyébe a közös hozzáadottértékadórendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv (HL 2006., L 347., 1. o.) lépett.

3 – Lásd jelenleg a 2006/112 irányelv 131. cikkét és 135. cikke (1) bekezdésének l) pontját és (2) bekezdését.

4 – Lásd jelenleg a 2006/112 irányelv 137. cikke (1) bekezdésének d) pontját és (2) bekezdését.

5 – Nincs arra utaló jel, hogy Ausztria élt volna a hatodik irányelv 5. cikkének (3) bekezdésében (jelenleg a 2006/112 irányelv 15. cikke (2) bekezdésében) biztosított azon lehetőséggel, hogy birtokba vehet dologként kezelje az olyan dologi jogokat, amelyek birtokosuk számára használati jogot biztosítanak az ingatlan felett. Lásd a C-166/05. sz. Heger-ügyben 2006. szeptember 7-én hozott ítélet (EBHT 2006., I-77749. o.) 19. pontját, és ezen ügyre vonatkozó indítványom 28. pontját.

6 – „In freier Natur”. A jelen ügyben nem említik, de felmerülhet a kérdés, hogy a kifejezés magában foglalja-e például a zárt tavakban található, halgazdálkodás tárgyát képező halállományt, amelyet kifejezetten horgászat céljára engednek át.

7 – Lásd például a C-434/05. sz. Horizon College ügyben 2007. június 14-én hozott ítélet (EBHT 2007., I-4793. o.) 15. pontját, és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot, valamint a vadászati jog HÉA szempontjából való minősítésére vonatkozóan a C-43/04. sz. Stadt Sundern ügyben 2005. május 26-án hozott ítélet (EBHT 2005., I-4491. o.) 24. pontját.

8 – Lásd a C-315/00. sz. Maierhofer-ügyben 2003. január 16-án hozott ítélet (EBHT 2003., I-563. o.) 30. és azt követő pontjait.

9 – Lásd az 5. lábjegyzetben hivatkozott Heger-ügyben hozott ítélet 20. pontját.

10 – Lásd például az adózás terén a C-197/94. és C-252/94. sz. Bautiaa egyesített ügyekben 1996. február 13-án hozott ítélet (EBHT 1996., I-505. o.) 51. pontját, valamint a C-375/98. sz. Epson Europe ügyben 2000. június 8-án hozott ítélet (EBHT 2000., I-4243. o.) 26. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot.

11 – Lásd a C-428/02. sz. Fonden Marselisborg Lystbådehavn ügyben 2005. március 3-án hozott ítélet (EBHT 2005., I-1527. o.) 30. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot.

12 – Ugyanott, 34. pont. Lásd még, egy adott folyószakasznak, amelyre vonatkozóan halászati engedély adható, ingatlankénti minősítését illetően az 5. lábjegyzetben hivatkozott Heger-ügyben

hozott ítélet 20–22. pontját.

13 – A „Vermietung” (bérbeadás) és a „Verpachtung” (haszonbérbeadás) közötti különbségtétel egyes nyelvi verziókban megtalálható, azonban nem mindegyikben, és olyan különbségtételt tükröz, amelyet a nemzeti jogrendszerekben gyakran alkalmaznak. Lásd Jacobs f?tanácsnok C?326/99. sz. Stichting Goed Wonen ügyre vonatkozó indítványának (EBHT 2001., I?6831. o.) 76. pontját.

14 – Az 5. lábjegyzetben hivatkozott Heger?ügyben hozott ítélet 25. pontja.

15 – Lásd még Jacobs f?tanácsnok C?150/99. sz. Stockholm Lindöpark ügyre vonatkozó indítványának (EBHT 2001., I?493. o.) 34. és 35. pontját.

16 – Lásd a C?284/03. sz. Temco?ügyben 2004. november 18?án hozott ítélet (EBHT 2004., I?11237. o.) 24. és 25. pontját, ahol a Bíróság a kizárólagos használathoz való jog egyes korlátozásait (mint például a bérbeadó megtekintési joga, vagy az ingatlan egyes részeinek más bérl?kkel megosztott használata) nem tekinti összeegyeztethetetlennek a haszonbérbeadás vagy bérbeadás min?sítéssel.

17 – Lásd például a 7. lábjegyzetben hivatkozott Horizon College ügyben hozott ítélet 15. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot. Ugyanakkor a hatodik irányelv 13. cikke B. részének b) pontjában szerepl? haszonbérbeadás vagy bérbeadás fogalma tágabb lehet, mint az egyes nemzeti jogokban – magában foglalhatja például a szállodai szálláshelyadást és a haszonélvezetet. Lásd a C?358/97. sz., Bizottság kontra Írország ügyben 2000. szeptember 12?én hozott ítélet (EBHT 2000., I?6301. o.) 54. pontját; a 13. lábjegyzetben hivatkozott Stichting Goed Wonen ügyben hozott ítélet 49. pontját.

18 – Lásd a hatodik irányelv 2. cikkének (1) bekezdését, 4. cikkének (1) és (2) bekezdését, 5. cikkének (1) és (3) bekezdését és 6. cikkének (1) bekezdését. Lehet szó termékértékesítésr?l, ha Ausztria élt az 5. cikk (3) bekezdésében biztosított lehet?séggel – lásd a fenti 5. lábjegyzetet.